

Nguyễn Phương Thúy

Nỗi Niềm Riêng

- Anh thích nhất là lúc này. Lộc nhào lên giường, nhào người nằm sát vợ.

- Tối nào, anh cũng nói câu đó. Lan bĩu môi.

- Thích thì nói hoài chứ sao!

- Anh thích cái gì ở đây? Lan âu yếm nhìn chồng, chỉ ngón tay vào người.

- Anh thích đôi mắt to có nét ngây thơ nhưng nghiêm nghị. Anh thích cái mũi thẳng, cân đối nè. Đôi môi đầy đặn, căng mọng, hồng tươi làm anh chỉ muốn cắn cho bật máu.

Lan kéo chăn che mặt.

- Úi! Sao mà bạo động quá ta.

Lộc kéo chăn xuống; áp mặt; hôn hít Lan. Tay vòng ra trước ôm ghì ngực vợ, thì thầm:

- Chưa hết. Sau “khúc đuôi”, anh còn thích “khúc giữa” nhất. Những khi em không mặc nịt ngực, hai đầu vú lộ lộ qua lần vải áo; trông ngòn ngòn, xồn con mắt, bắt mệt!

Lan rướn người khỏi đôi tay rắn chắc.

- Vậy mà hồi đó em đã quýnh lên vì cái vòng số một lép kẹp của mình. Đến nổi Phong cũng lo dùm em.

Lộc bật ngời dậy, sừng sột:

- Thiệt hả? Hồi đó lép như con tép, sao bây giờ “phì nhiêu” quá dzậy? Mà Phong là ai? Người yêu của em?

Lan ấn Lộc nằm xuống.

- Không phải đâu. Khoan ghen. Nghe em kể chuyện hồi xưa nè.

Trước 1954, nhà ông bà Ngoại ở gần bến cảng Hải Phòng. Đây là cảng lớn nhất miền Bắc, cửa ngõ quốc tế, tấp nập, sầm uất. Gia đình khá giả, buôn bán gạo, nắm đông cô, và tôm khô; có 2 con gái: cô Cúc và Tuyết, cách nhau 2 tuổi.

Cô Cúc, đáng mảnh khảnh, chăm học và giỏi nội trợ, quanh quẩn giúp mẹ lo việc trong nhà. Cô Tuyết khỏe mạnh, năng

động, giao thiệp giỏi, thường thay bà Ngoại đi nhận và giao hàng nhưng lơ là việc học.

Năm ấy cô Tuyết 18 tuổi, cô gặp Phú. Phú cao lớn, vạm vỡ, lai Tây; nghèo và lam lũ, lại không quen biết ai. Cô Tuyết bị tiếng sét ái tình. Cô kiếm tiền riêng để giúp Phú bằng cách tăng giá tiền bán hàng cho khách lên chút ít để mẹ và khách mua không để ý đến. Khách hàng có hỏi thì cô nói tại vật giá leo thang. Cô tìm nhà trọ, cung cấp thực phẩm; lại còn giới thiệu Phú vào làm cho hãng Tân Lập, bán các loại xe máy, độc nhất và to nhất ngoài bến cảng.

Theo lời kể của Phú. Mẹ Phú vì hoàn cảnh nghiệt ngã và đau khổ, sau khi sinh con đã đem đặt trước cửa chùa. Phú lớn lên trong cảnh chùa đạm bạc và tình thương của các sư ni cùng bá tánh. Phú biết đọc, biết viết là nhờ các sư ni và các lớp miễn phí tại trường Tiểu học. Phú thông minh, học rất khá nhưng Phú không thích học chữ, muốn tìm một nghề hợp khả năng để có thể tự lập. Gần chùa có tiệm sửa xe đạp và xe gắn máy, Phú ra đó phụ giúp và học nghề. Phú thông thạo công việc, có năng khiếu sửa các loại xe.

Được Tuyết giới thiệu, hãng Tân Lập nhận Phú vào tập sự, cho học khóa huấn nghiệp về xe hơi trên Hà Nội. Sau đó cho Phú đứng bán trong phòng trưng bày các loại xe gắn máy và xe ô tô mới toanh. (1)

Từ lúc có Phú, tiệm Tân Lập đông khách, buôn bán phát đạt. Khách hàng rất thích Phú vì sự hiểu biết tường tận và cách đối xử nhã nhặn, ân cần của chàng. Các cô thì mê tít, lượn lờ trước tiệm, mong được thấy Phú, liếc mắt đưa tình, gửi nụ cười lẳng lơ! Nhưng Phú đã mang ơn và yêu Tuyết rồi.

SAIGON - HANOI - PHNOM-PENH - HAIPHONG
Một mẫu quảng cáo xe ô tô hạng sang của hãng Ford được lấy bối cảnh là cảng Hải Phòng. Trước năm 1954, hãng xe hơi nổi tiếng này có 4 chi nhánh tại Đông Dương, nằm ở các thành phố lớn như Sài Gòn, Hà Nội, Hải Phòng của Việt Nam và Phnom Penh của Campuchia.

Ông bà Ngoại không cho Tuyết lấy Phú vì Phú cô độc, không gia đình, họ hàng. Điều này không làm Tuyết bận lòng, trái lại Tuyết càng muốn lấy Phú hơn vì không phải lo sợ cảnh mẹ chồng nàng dâu như đám chị em bạn thường than thở.

Tuyết càng ngày càng bản thân, tiêu tụy thấy rõ vì cứ nơm nớp lo sợ người khác lấy mất Phú. Còn Phú ghét thậm tệ và sợ con chó berger dữ tợn cứ nhảy căng lên, sủa âm ỉ, mỗi khi chằng rảo bước qua nhà Tuyết, làm náo động cả khu phố.

Trước hoàn cảnh bế tắc đó, ông bà Ngoại đành chịu thua, cho Tuyết lấy chồng trước chị. Âu cũng là duyên số! Hai năm sau, Cúc cũng lập gia đình với Nhân, thông dịch viên cho một chi nhánh ngân hàng Pháp tại Hải Phòng.

1954, Hiệp định Geneva chính thức chấm dứt sự hiện diện của quân đội Pháp và chế độ thực dân tại Đông Dương. Việt Nam bị chia cắt thành 2 miền qua vĩ tuyến 17. Một kế hoạch di cư được đặt ra để giúp đỡ dân chúng miền Bắc di cư vào miền Nam. Cả nhà bàn cãi về chuyện ở lại hay vào Nam. Gia đình Cúc và Tuyết nhất định di cư nhưng muốn ông bà Ngoại đi theo. Bà Ngoại muốn đi theo các con nhưng ông Ngoại thì còn bịn rịn bà Trẻ, ngần ngại không biết quyết định thế nào. Ban ngày, bàn tính hơn thiệt với các con thì ông gật gù: “Ừ đi.” Đến đêm, nghe lời thủ thi của bà Trẻ thì hôm sau ông đổi ngay thái độ “Đi làm gì. Mất cả cơ nghiệp!”

Bà Ngoại căm giận bà Trẻ lắm. Chính bà Ngoại đã chọn bà Trẻ cho ông khi mình không thể có con trai nối dõi. Bà Trẻ thua ông đến 10 tuổi nhưng mẹ ông phong lưu, đẹp trai và cái cơ nghiệp của ông nên đồng ý làm vợ lẽ. Trớ trêu thay, lấy nhau đã lâu mà bà Trẻ cũng chưa sinh nở lần nào.

Người em trai của bà Trẻ làm cho chính phủ lâm thời lúc đó, đã bảo đảm không có chuyện gì xảy ra cả: cơ nghiệp và công việc vẫn an toàn như cũ. Bà Trẻ tin em, ngày đêm ngọt ngào, dụ dỗ chồng ở lại. Ông Ngoại khó xử, cứ năn nỉ bà Ngoại đừng đi. Bà Ngoại buồn chồng nghe lời vợ lẽ, không nghĩ đến các con, nên dứt tình, di cư vào Nam với gia đình Cúc và Tuyết. Lúc đó cô Tuyết có con trai, Phong, được 2 tuổi và cô Cúc mới sinh con gái, Lan.

Lộc thờ phào:

- Anh biết rồi. Phong là em họ của em. Hết hồn!
- Vậy có muốn nghe nốt câu chuyện không?
- Có chứ. Chuyện Phong lo cho cái “vòng số một” lép kẹp của em như thế nào chứ.

Lan nguyền thề, kể tiếp.

Vào Nam, gia đình Cúc và Tuyết định cư tại xóm Bàn Cờ, trong con hẻm nhỏ, cách 3 căn nhà. Bà Ngoại ở với gia đình Cúc, trông nom Lan và Phong cho bố mẹ chúng rảnh tay buôn bán, tái lập sự nghiệp. Cúc và Tuyết chạy hàng sách, buôn bán theo mùa. Phú may mắn có được nghề cũ tại tiệm cho thuê xe hơi. Những cái xe to lớn dềnh dàng, nhiều chỗ ngồi, được mượn để đi du lịch hay được trang hoàng lộng lẫy cho đám cưới, đám hỏi. Nhân phải học và thi lại những văn bằng đã có từ ngoài Bắc cho hợp lệ. Sau đó đi tập sự tại một số chi nhánh ở các tỉnh lân cận rồi mới về làm tại Sài Gòn.

Bà Ngoại chăm lo cho các cháu cẩn thận và thương thằng Phong như đứa con trai mà bà không bao giờ có. Bà dặn nó phải trông chừng Lan, đừng để lũ trẻ con hàng xóm bắt nạt và phải gọi Lan bằng chị mặc dù nó lớn hơn 2 tuổi. Phong tuy “Dạ... dạ...” mà vẫn tiếp tục xưng “mày, tao” với Lan vì nó lớn tuổi hơn, to con hơn, và luôn phải vào vai người anh để bảo vệ Lan. Lan thì hay khóc nhè mỗi khi bị lũ trẻ ăn hiếp, không cho nó giành phần thắng trong các trò chơi, hay không được làm cô dâu bên chú rể Phong. Trăm lần như một, bà Ngoại ở trong nhà vừa nghe tiếng Lan khóc là bà gào lên: “Phong ơi, mày có trông chừng con Lan không? Đứa nào đánh nó kìa?”

Nhiều lần, Phong giận quá, chỉ muốn tát Lan một cái. Đã khóc thì cho khóc luôn! Nhưng thấy mặt Lan phụng phịu, hai mắt to, đen láy như hạt nhãn, sưng nước thì nó chùn tay. Phong dỗ dành: “Nín đi. Tao sẽ cho mày kẹo và dẫn ra phố chơi.” Lan mê được ra phố xem xe cộ đông đúc, người qua lại dập dùi, muôn màu muôn vẻ. Lan đứng dựa cột đèn đường, mãi mê nhìn. Phong không thể nhập bọn đánh bi đánh đáo trên vỉa hè mà phải kè kè đứng gần Lan canh chừng; sợ Lan sơ ý đứng gần lề đường bị xe tấp vào đụng phải. Nó đi đâu, Lan theo đó; nhập bọn với lũ trẻ hàng xóm trong mọi trò chơi.

Nó đích thực là người anh tốt của Lan.

Khi Phong thi đậu vào trường trung học Chu Văn An thì gia đình dọn về Ngã Sáu, gần trường. Nó mừng hóm! Thoát được cục nợ! Phong có bạn học, cùng sở thích lại gặp nhau thường xuyên nên Phong nhanh chóng quên Lan. Vài lần theo bố mẹ về thăm bà Ngoại, Phong thấy Lan còn con nít quá; không thân thiết, gần gũi như xưa.

Hai năm sau, Lan vào trường Gia Long, dọn nhà về cư xá Đoàn Thị Điểm. Mỗi ngày đi học, băng qua đường Ngô Thời Nhiệm, vào cổng sau của trường, chỉ mất có vài phút. Hai gia đình rẽ nhánh từ đây. Hai đứa xa lạ theo thời gian và khoảng cách.

Bẵng đi một thời gian, Lan ít khi gặp lại Phong vì khi Phong lên Trung học đệ Nhị cấp thì Lan còn học buổi chiều, Trung học đệ Nhất cấp. Vào dịp giỗ, Tết, Lan mới gặp Phong theo bố mẹ lên thăm bà Ngoại. Nhưng bà Ngoại thì đi thăm nó thường hơn vì bà nhớ nó quay quắt và cũng chẳng bận rộn gì ngoài chuyện tu tại gia, tụng kinh niệm Phật. Năm nay Lan lên lớp sáng, đệ Tư, đã là đàn chị và có cô em Gia Long học buổi chiều, viết thư để lại trong học bàn, xin làm quen. Lan thấy mình “người lớn” hẳn ra, thích chải chuốt và đằm dáng hơn. May áo dài thì chọn hàng tơ lụa có hoa, mềm mại và óng ả. Cuối tuần, hì hục giặt rồi ủi quần áo treo lên mắc áo cho khô nhẵn. Gội đầu bằng bồ kết và nước lá chanh cho mái tóc dài chấm eo thêm đen và mượt.

Lộc rúc vào gáy vợ, hít hà:

- Vẫn còn thơm mùi bồ kết! Sao mà điệu quá vậy? Mẹ có nói gì không?

Lan nhột nhạt, đẩy chồng ra:

- Mẹ chốc chốc lại nói coi chừng trẻ giờ học.

- Điệu như vậy là dấu hiệu có “bướm lượn vờn hoa” chứ gì?

- Bướm chưa lượn vờn hoa dù hoa khoe sắc mời mọc.

- Ghê nhỉ! Mời vào được mấy chàng rồi?

- Có chàng nào đâu! Chắc tại cái ngực lép này.

- Hahaha... Tóm lại, anh vẫn là người đầu tiên. Sắp đến lúc “lột xác” chưa?

Một buổi chiều Phong ghé nhà khi nghe tin bà Ngoại ốm. Tiếng chuông reo, Lan chạy ra mở cửa. Ngỡ ngàng và ngạc nhiên khi thấy Phong: một thanh niên cao lớn, chững chạc. Phong cũng ngẩn người nhìn Lan, lâu không gặp, Lan đã là một thiếu nữ thanh mảnh và xinh đẹp.

- Con bé hay nè đâu rồi? Phong trêu.

- Con bé nào? Lan hỏi. Chợt hiểu ra là Phong ám chỉ mình. Lan ngón ngoён cười.

- Bố mẹ và bà có nhà không?

- Bà đang ngủ trên lầu. Bố đi làm chưa về, còn mẹ đi chợ rồi.

- Năm nay Lan học lớp mấy?

- Đệ Tứ, buổi sáng. Còn Phong?

- Đệ Nhị. Thi Tú tài Một cuối niên học.

Phong ngấm Lan:

- Có bồ chưa?

- Chưa. Lan đỏ mặt. Hỏi gì kỳ vậy.

- Xạo. Như vậy mà chưa có ai. Giấu hả?

- Thật mà. Thế Phong có chưa?

Phong tùm tùm, mở ví, rút tấm hình, đưa Lan.

Lan sững sờ trước nét sắc sảo và nở nang của người con gái. Không thua mình tinh Thẩm Thúy Hằng!

- Có thật là bồ không? Hay là mua ở tiệm chụp hình để khoe lấy le, hù thiên hạ.

- Dân Trung Vương đây, lớp đệ Tam. Tên là Dung.

- Quen lâu chưa? Đẹp lắm!

- Khoảng 6 tháng.

Phong nhìn Lan từ đàn xuống đến chân:

- Cái gì cũng vượt tiêu chuẩn. Chỉ có cái này... hơi bé.

Lan ngượng ngập:

- Biết rồi. Có ai muốn vậy đâu.

Phong ngấm nghĩ, rồi ghé tai Lan, nói nhỏ:

- Có cách nhưng không biết Lan có chịu không?

- Cách nào? Có an toàn?

- Các cô mới lớn thì lắm trò, lắm chuyện. Lan không biết thật à? Xem quảng cáo thì cách này an toàn và kết quả tốt. “La Form” là loại kem rất phổ biến và thông dụng, để

dàng hấp thụ vào da và tăng sự phát triển của các mô tuyến làm ngực nở tự nhiên và đầy đặn. Có bán ở Thương xá Tax.

- Dung đã thử rồi ư?

- Phong không hỏi Dung nhưng các tạp chí thời trang, Playboy, báo lá cải đều có quảng cáo về cách tăng cường vòng ngực bằng một số thủ thuật. Họ hứa không chỉ có bộ ngực lớn hơn mà còn có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

- Bao nhiêu tiền?

- Để Phong tìm hiểu. Nhưng Lan có tiền mua không?

- Lan không có tiền. Khi nào cần, hỏi mẹ, mẹ cho.

- Không có tiền ăn quà vặt à. Các cô là chúa ăn hàng.

- Không. Không ghé hàng quán. Đi thẳng đến trường và về nhà. La cà ngoài đường, về trễ, mẹ la.

Phong rờ cằm suy nghĩ:

- Thôi được, để Phong lo. Coi như quà của Phong tặng Lan. Nhưng Lan không được cho ai biết. Kỳ cục lắm. Bí mật giữa 2 đứa nha. Hứa đi!

- Nhớ mẹ biết thì sao?

- Lan phải tìm cách nói quanh chứ. Nói là bạn trong lớp cho. Nhất định là không khai Phong ra. Đồng ý chứ?

Lan ngần ngừ gật đầu.

- Thành Phong đấy hả? Bà Ngoại gọi từ trên lầu

- Cháu nghe tin bà ốm, đến thăm bà. Phong nói lớn.

- Lên đây với bà.

Phong nhảy 2 bậc thang, thở hổn hển:

- Bà đỡ chưa ạ?

- Bà đỡ nhiều rồi. Bà nhớ cháu quá. Cháu gầy hơn trước. Lại gằn đây cho bà xem kỹ nào.

- Bà lúc nào cũng than cháu gầy. Cháu vẫn thế ạ.

Bà Ngoại nắn tay, vò đầu, vuốt má Phong. Bà lần tay vào túi chiếc áo lót, gỡ cái kim băng, lôi ra tờ giấy \$100, đưa cho Phong:

- Bà cho cháu, muốn mua gì thì mua.

- Cháu không dám nhận ạ. Bà đâu có đi làm mà cứ cho

cháu tiền.

- Bà có chứ. Bác Cúc biếu tiền bà mỗi tháng. Chăm lấy cho bà vui. Lo học hành, cháu nhé. Thi rớt phải đi lính, khổ lắm cháu ạ.

- Cháu thấy đi lính bảo vệ đất nước, oai chứ.

- Ở hay, cái thằng này không biết nghĩ à? Mà y là con một, có mệnh hệ nào thì bố mẹ mà không có người nối dõi. Hiểu chưa? Bà Ngoại tát yêu vào má Phong. Thôi đi về cho sớm kéo kẹt xe.

Phong ôm bà, vừa nói “Cháu về ạ” vừa chân sáo chạy xuống cầu thang.

Lúc đi ngang tủ quần áo, bên dưới chân cầu thang, cánh cửa đóng không kỹ, hé mở. Phong tò mò mở ra xem. Thấy có xấp tiền giấy lẫn tiền xu, Phong vội lấy mấy tờ tiền giấy bỏ vào túi, khép cánh cửa tủ kín lại.

- Phong về đây, Lan ơi!

- Chờng nào Phong lại qua?

- Chờng một tuần nữa có hàng thì Phong ghé.

Ra đến đầu ngõ, Phong rút tiền ra

đếm. Ngoài tờ \$100 của bà

Ngoại, còn có 2 tờ \$1, 3 tờ \$2, 1

tờ \$5, và 1 tờ \$20 của bác

Cúc. Phụ vào tiền mua quà cho Lan, may ra đủ.

Bà Cúc chưng hửng nhìn mấy đồng bạc cắc trong tủ... Bà nhớ là sau khi đi chợ về, bà cất hết số tiền còn lại ở đây, vậy mà tiền giấy đã biến mất, chỉ còn bạc cắc. Bà lục lọi ngăn trên, ngăn dưới mấy lần mà vẫn tìm không ra. Phải có người lấy! Nhưng ai? Trong nhà chỉ có bà Ngoại, vợ chồng bà, và

Lan. Chắc không phải Lan vì khi Lan cần mua thứ gì hay ăn quà, Lan chỉ cần hỏi, bà sẽ cho tiền. Và lại bà cũng đã kiểm soát bàn học, ngăn quần áo của Lan rồi. Không thấy gì cả. Bà chợt nhớ hôm qua có thằng Phong đến nhà. Chẳng lẽ...

Bà Cúc dò hỏi mẹ:

- Hôm qua mẹ thấy thằng Phong thế nào? Con mà gặp nó, sẽ cho ít tiền để nó tiêu dùng. Bây giờ nó lớn rồi, cũng phải có chút tiền tiêu vặt, đi chơi với bạn.

- Mẹ thấy nó khỏe, cao hẳn lên. Càng lớn càng có nét Tây lai, giống bố nó như đúc. Mẹ có cho nó \$100. Nói mãi nó mới chịu lấy.

Bà Cúc nghe mẹ nói thế thì Phong đâu có cần tiền, đâu có lấy tiền của bà làm gì. Bà sẽ không đá động đến chuyện mất tiền cho đến khi biết rõ ai là thủ phạm. Lạ thật, đây là lần đầu bà bị mất tiền.

Những ngày Lan dài cổ ngóng trông rồi cũng qua.

Đi học về, ăn cơm trưa xong, Lan đang tưới nước mấy chậu hoa thì Phong đến, thong thả dắt xe Honda vào con ngõ hẹp. Lan chạy vội ra mở cửa để Phong khỏi bấm chuông.

- Phong ăn cơm chưa?

- Chưa. Ghé đưa Lan cái này rồi Phong đi ăn với bạn.

Phong đưa cái hộp nhỏ và túi trái cây cho Lan:

- Lan dấu cái hộp nhé. Tuyệt đối giữ bí mật nha. Còn túi trái cây này, mẹ Phong biếu bà Ngoại và bác.

- Lan nợ Phong bao nhiêu tiền? Từ từ rồi Lan trả lại.

- Phong cho Lan đó. Khỏi tính chuyện nợ nần. Nhớ dùng mỗi ngày. Khoảng 3, 4 tháng sau mới nhú ra. Đừng nôn nóng, sốt ruột. Phong nháy mắt, tùm tùm, quay xe lui ra.

Lan nói với theo: "Cám ơn... anh Phong."

Lan dấu cái hộp sau khóm lan rừng um tùm. Nàng vào bếp, đưa túi trái cây cho mẹ.

- Ai cho trái cây vậy con?

- Của cô Tuyết, Phong vừa ghé đưa.

- Nó đến mà Mẹ không biết. Con không mời vào nhà?

- Phong phải đi ngay vì có bạn rủ đi tiệm ăn trưa.

- Cái thằng này! Không lo học hành thi cử, cứ lông bông chơi bời. Năm nay mà thi rớt thì phải đăng lính. Khổ cho gia đình cô Tuyết!

Khi bố mẹ đã đi ngủ, Lan mới rón rén ra vườn, lấy cái hộp La Form đem vào phòng mình. Bên trong là lớp kem trắng nõn, mùi thơm nhẹ nhẹ, Lan hít vào, khoan khoái... May quá, có lời chỉ dẫn cách dùng bằng tiếng Việt, chắc là bán chạy ở Việt Nam nên được chuyển ngữ từ tiếng Anh. Theo cách chỉ dẫn, khi tắm xong, lau khô, thoa lớp kem lên ngực, rồi mát-xa chừng 5 phút, sau 3 tháng sẽ có kết quả. Lan nhìn quanh, tìm chỗ giấu an toàn, và chọn gầm tủ đựng quần áo, sát bên phòng tắm.

Lan dùng kem đã 5 hôm rồi, mát-xa và ngắm nghía rất lâu, mong khám phá ra sự thay đổi dù rất nhỏ. Bà Cúc để ý, thấy Lan ở trong phòng tắm lâu quá, thắc mắc hỏi:

- Có chuyện gì không Lan?

- Không ạ. Con đang mặc quần áo. Sắp ra rồi ạ.

Bà Cúc thấy bộ dạng Lan lúng túng, ôm đồm mớ quần áo đi ra thì ngăn lại:

- Đưa quần áo dơ đây. Mẹ đem giặt cho.

- Con làm được ạ. Lan háp tấp đi qua.

- Đã bảo để mẹ làm.

Bà Cúc giựt mở quần áo. Chiếc hộp rơi xuống sàn nhà. Lan chết đứng. Bà Cúc mở ra xem, chau mày, gằn giọng:

- Có phải con lấy tiền của mẹ để mua cái này? Từ trước đến nay, con cần gì thì hỏi, mẹ cho tiền con mua nếu thấy cần thiết. Nhưng cái này...

- Không ạ.

- Không phải mua thì ai cho con?

- Bạn con cho.

- Đứa nào? Mẹ sẽ hỏi cho ra đứa nào có tiền mua cho con thứ xa xỉ phẩm này. Những thứ có thể có phản ứng phụ và nhất là con không cần chúng.

Bà Cúc thấy Lan tái mặt, im thin thút thì càng tin chắc Lan là thủ phạm. Bà làm tới, dọa nạt thêm để Lan sợ, không dám tái phạm. Bà ôm ngực, ho rũ rượi. Ho gập cả lưng...

- Mẹ phải tần tảo, lao lực mưu sinh, dè sẻn từng đồng để lo cho gia đình đến nỗi bị ho lao. Sao con lại phung phí tiền như thế này? Nếu mẹ bệnh thì tiền đâu lo thuốc thang?

Lan lí nhí, nước mắt lã lã:

- Con xin lỗi mẹ. Con không dám tái phạm.

- Được, mẹ tin lời hứa của con. Mẹ sẽ vắt lọ kem này và không cho bố biết chuyện đã xảy ra. Bây giờ con đi rửa mặt rồi giúp mẹ làm cơm tối.

- Vâng ạ. Lan lập cập thu nhặt mớ quần áo, vội vàng đi xuống bếp.

Tiếng ho khan chát chúa bám theo nàng... Lan hồi hận đã nghe lời Phong; tui hổ vì mang tiếng ăn cắp tiền. Nàng đã phụ lòng cha mẹ tin tưởng bấy lâu.

Lộc nâng mặt vợ:

- Tội nghiệp cung bị hàm oan. Con tầm chưa kịp biến thành con bướm. “Em ơi nếu mộng không thành thì sao...”

- Còn sao nữa! Mới có 5 hôm thì làm nên “cơ đồ” sao được! Đành chịu chờ cho tào hóa an bài, thời gian sẽ trả lời. Nhưng em không bị hàm oan đâu. Phong đã phạm tội vì em.

- Phong có biết chuyện này? Có trở lại xem kết quả?

- Phong có trở lại, chỉ một lần thôi.

- Sao thế?

Sau Tết Mậu Thân năm 1968, chiến tranh leo thang, lệnh tổng động viên từ 18 đến 38 tuổi được ban hành. Phong rút kỳ thi Tú tài I năm 1970, phải nhập ngũ.

Không dễ xin hoãn quân dịch vì lý do là con trai duy nhất trong gia đình. Hơn nữa Phong muốn nhập ngũ, xem đó là bổn phận người dân trong thời chiến, trước sự xâm lăng của miền Bắc. Phong gia nhập Sư đoàn Nhảy dù Việt Nam Cộng Hòa. Binh chủng này đang cần bổ sung quân số sau những thiệt hại khá nặng trong trận Tết Mậu Thân.

Sau 6 tháng thụ huấn tại Trung tâm Huấn luyện Quang Trung, nơi chuyên đào tạo và huấn luyện các tân binh cho các

Một áp phích tổng động viên thời Quốc gia Việt Nam.

quân, binh chủng trong Quân lực Việt Nam Cộng Hòa, Phong ghé thăm bà Ngoại. (2)

Đó là một buổi chiều thứ Bảy, Phong đột ngột xuất hiện trong quân phục rằn ri với phù hiệu Sư đoàn Nhảy dù bên tay áo trái, nón bérét màu đỏ có gắn phù hiệu Dù. Gương mặt Phong rám nắng, rắn rỏi, oai hùng, Phong xứng đáng là “thiên thần mũ đỏ”, đại diện cho Sư đoàn Nhảy dù VNCH anh dũng!

- Xe của Phong đâu?

- Phong đi chung xe hơi với bạn, đậu ở ngoài ngõ. Đến thăm bà và hai bác trước khi Phong xuất quân ra tiền tuyến.

- Phong oai và lắm liệt, đúng là thiên thần mũ đỏ!

- Mọi việc êm chứ Lan? Vẫn dùng lọ kem mỗi ngày?

Lan gật đầu, ậm ừ, rồi đổi qua chuyện khác.

- Vào nhà đi, bà đang mong đợi Phong đó.

Bà Ngoại ôm chầm lấy Phong, nức nở:

- Cháu ơi, sao mà mày đen đui thế này? Mày gây rộc hẳn đi. Bà xót quá. Đi lính, chung quanh lần tên mũi đạn làm sao tránh? Hôm nay cháu phải ở lại với bà lâu, bà có nhiều chuyện muốn hỏi cháu.

- Phong có bận không? Ăn cơm tối với hai bác và bà nhé? Bà Cúc ân cần.

- Cháu đi chung xe với bạn. Thì giờ quá ít ỏi để kịp gặp nhau và chia tay trước khi xuất quân ra tiền tuyến. Mỗi đứa về một mặt trận khác nhau, không biết khi nào mới có dịp gặp lại hay còn gặp.

- Thế thì bà không giữ cháu nữa. Đây bà cho cháu tiền để đãi các bạn. Bà Ngoại nhét vào túi áo Phong một nắm tiền.

- Bác cũng cho cháu ít tiền chi dùng cho đỡ kham khổ đời lính. Bác đã tính với bố mẹ cháu, khi cháu đậu Tú tài toàn phần sẽ giúp cháu du học. Thôi cũng là cái số!

- Không sao, bác ạ. Phong vui vẻ chào cả nhà.

Bà Ngoại níu theo, bịn rịn, không muốn rời. Lan tiễn Phong ra tận ngoài cổng. Sau cơn mưa rào, trời mát, đường phố sạch sẽ, cầu vồng bảy màu rực rỡ, rõ nét cuối chân trời.

- Sáu tháng ở Quang Trung, chắc bị hành dữ lắm?

- Ban đầu thì khó nhọc nhưng sau rồi quen.
- Lan thấy Phong là mẫu “thiên thần mũ đỏ” lý tưởng.
- Phong muốn gia nhập binh chủng này từ lâu rồi. Rót

Tú tài thì không ai cản Phong nữa và Phong cũng không nộp đơn xin miễn dịch.

- Phong có biết bà Ngoại thương Phong nhiều lắm không?

- Phong biết. Những cha mẹ, vợ con khác cũng thương người thân của họ vậy nhưng cũng phải để họ đi thôi. Không đi thì có ai chiến đấu, bảo vệ miền Nam. Khi nào về phép, Phong sẽ đến thăm. Lan chịu khó săn sóc bà dùm Phong.

Lan thấy chiếc xe Mercury Turnpike Cruise màu đỏ đậu bên hàng cây phượng. Trên xe lộ nhỏ màu áo rằn ri.

- Xe ai đó?

- Bố Phong mượn trong sở.

Thò đầu ra cửa xe, một khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp, nổi bật với màu áo xanh rêu sáng ngời, vẫy tay gọi: “Phong! Phong!”

- Phải Dung không? Phong đã giới thiệu Dung với cô chú chưa?

- Đúng là Dung. Ngày mai sẽ giới thiệu Dung với bố mẹ và bàn tính chuyện tương lai. Sau đó Phong sẽ đem Dung đến chào bà và 2 bác. Tụi này định làm đám hỏi khi Phong về phép. Ra đây, Phong giới thiệu Lan với mọi người.

Những khuôn mặt rần rỏi, chen chúc nơi cửa xe. Tiếng huýt sáo, cười nói rôm rả. Lan mắc cỡ, ngại ngùng:

- Thôi để dịp khác. Lan ăn mặc luộm thuộm quá. Phong ráng giữ mình cẩn thận nha. Rồi Lan vội vã quay về.

Phong đi, đi miết từ dạo đó.

Đầu tháng 2, năm 1971, Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) mở cuộc Hành quân Hạ Lào (Lam Sơn 719) với sự yểm trợ của không quân, thiết giáp, và pháo binh Mỹ nhằm phá vỡ hệ thống hậu cần của Cộng sản Bắc Việt (CSBV) qua đường mòn Hồ Chí Minh, cách biên giới Việt - Lào 42 km về phía Tây. Sự gia tăng hoạt động hậu cần đã báo hiệu một cuộc tấn công lớn của CSBV vào miền Nam. Trong cuộc hành quân này, có Sư đoàn 1 Nhảy Dù thiện chiến là thành phần nòng cốt, với các Lữ đoàn 1, 2, 3. Lữ đoàn 2 của Phong, đã bị tổn thất nặng. (3)

Gia đình dán mắt vào tivi xem diễn tiến của Cuộc Hành quân, những trận đánh ác liệt mà bồn chồn lo sợ cho tính mạng của Phong. Bà Ngoại cả ngày tụng kinh, cầu Phật.

Cuối tháng 2, người hàng xóm của cô Tuyết đến báo tin Phong tử trận. Khi trực thăng đổ quân vừa đáp xuống thì bị trúng đạn phòng không của địch. Phong chết không toàn thây. Đồng đội thu nhặt những mảnh rời rạc còn sót lại, gói ghém vào poncho, mang về hậu cứ. Bố mẹ Phong đã đi nhận xác con. Bà Ngoại quy xuống, ngất xỉu.

- Tội nghiệp Phong quá, đã tử thương ngay trận đầu tiên. Những ngày tiếp theo, gia đình sẽ ra sao?

- Những ngày tiếp theo là những ngày buồn thảm, thay đổi cuộc đời của bao người liên hệ.

Phong được tẩm liệm và chôn cất ngay vì xác đã thối rữa, bốc mùi nồng nặc. Chú Phú cầm nún, im lìm như tượng đá, hơi thở nồng nặc men rượu. Bà Ngoại vẫn còn nằm bẹp trên giường từ hôm được tin, không ra nghĩa trang được.

Dung và cô Tuyết lẫn lộn, khóc ngất, có lúc còn muốn nhào xuống huyệt.

Hai người bạn của Dung nắm 2 cánh tay kéo lại. Bà Cúc và Lan ôm cứng cô Tuyết. Quân áo lấm đất, tóc rối bù, không trang điểm mà Dung vẫn đẹp. Đẹp nảo nùng! Cảnh đau khổ đó như mũi dao khứa mãi vào tâm, không bao giờ Lan quên được. Chiến tranh khốc liệt, đã gây ra bao mất mát thê thảm, đã nhấn chìm bao cuộc sống vào tận cùng địa ngục. Định mệnh của một dân tộc, không ai tránh khỏi!

Năm 1970 có bài thơ “Kỷ Vật Cho Em” của Linh Phương:

... Mai trở về chiều hoang trốn nắng

*Poncho buồn liệm kín hồn anh
Mai trở về bờ tóc em xanh
Vội vã chít khăn số vĩnh biệt
Mai anh về em sâu thê thiết
Kỷ vật đây viên đạn màu đồng
Cho em làm kỷ niệm sang sông
Đời con gái một lần dang dở...*

*Và bài “Thương Ca 1” của Lê Thị Ý:
... Phi cơ đáp xuống một chiều
Khung mây bàng bạc mang nhiều xót xa
Dài hơi hát khúc thương ca
Thân cô khép kín trong tà áo đen
Chao ơi thềm nọ hôn quen
Đêm đêm hẹn sẽ chong đèn chờ nhau...*

Lời thơ chân thực, nói lên những đau thương và mất mát của người lính và kẻ hậu phương, đã được nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc thành “Kỷ Vật Cho Em” và “Tưởng Như Còn Người Yêu”. Những bài hát này rất phổ biến trong phòng trà và quần chúng, gây ra tình trạng yếm thế, phản chiến; ảnh hưởng mạnh mẽ đến tinh thần chiến đấu của binh sĩ.

Chiến tranh càng ngày càng lan rộng, càng khốc liệt. Khăn tang trắng khắp nơi, nhan nhản ngoài đường, trong trường học. Dân từ các vùng có giao tranh đổ về Sài Gòn rất đông. Sài Gòn chật chội, náo động, lên cơn sốt. Người lo chạy giặc về miền quê, người tìm cách xuất ngoại nhưng không được vì có lệnh cấm. Dân chúng chen chúc, xô lấn vào các tòa Đại sứ Mỹ, Anh,

Pháp, ... xin tị nạn, xin giấy nhập cảnh. Sài Gòn tuyệt vọng và hấp hối! Chẳng bao lâu sau, Sài Gòn tức tưởi sụp đổ nhanh chóng vào ngày 30 tháng 4, năm 1975.

Lộc chen vào:

- Lúc đó nhóm du học sinh, trong đó có anh, ngày nào cũng dán mắt vào tivi, theo dõi những bản tin bất lợi cho VNCH. Lo ngại cho gia đình bên VN mà không thể liên lạc được, và tự hỏi mình sẽ tồn tại bằng cách nào.

- Mấy tuần trước khi mất nước, em và mẹ lên Bộ Ngoại giao xin sự vụ lệnh đoàn tụ gia đình với bố đang làm cho tòa Đại sứ VNCH ở bên Lào. Tội nghiệp bà Ngoại, sợ bị bỏ ở lại với Cộng sản đến phát sốt rét. Phút cuối cùng, đã thất vọng và tuyệt vọng, thì được chấp thuận cho gia đình và cả tư thân phụ mẫu được đi. Một lần nữa, bà Ngoại lại theo gia đình mẹ em sang Mỹ. Cũng nhờ bố đã chuyển ngạch sang Bộ Ngoại giao từ mấy năm trước, mới mở ra con đường sống!

Ngày gia đình em rời Việt Nam, chú Phú đem chiếc xe Cadillac kèn càng màu đỏ, đưa gia đình ra phi trường Tân Sơn Nhất. Cô Tuyết không đi theo tiền mẹ và chị. Cô chú nhất quyết ở lại Sài Gòn. Chú Phú dặn dò trong nước mắt: “Lan qua đó, đừng quên chú. Cô chú ở lại là vì Phong. Không nỡ bỏ Phong bơ vơ, lạnh lẽo.”

Lộc hôn lên đôi mắt long lanh giọt lệ của vợ.

- Lại sắp nhè rồi! Nếu tin vào số phận và cộng nghiệp thì đừng quá bi thương.

- Cộng nghiệp là sao?

- Theo đạo Phật, nghiệp là những tạo tác, hành động có ác ý. Nghiệp có biệt nghiệp (nghiệp riêng, số phận của mỗi người), ai làm nấy chịu. Cộng nghiệp (nghiệp chung) như thiên tai, chiến tranh, hiểm họa. Cộng nghiệp đã thúc đẩy những người có quả báo giống nhau, qua nhiều kiếp luân hồi, tìm về ở chung một môi trường với nhau, chịu chung một cộng nghiệp. Người có biệt nghiệp nặng thì chết, người biệt nghiệp nhẹ hơn thì bị thương tích. Trận chiến Hạ Lào là cộng nghiệp. Biệt nghiệp nặng như Phong thì mất mạng, nhẹ hơn thì bị mất phần thân thể, bị bắt làm tù binh, v.v. (4)

- Em hiểu rồi.

- Kể anh nghe sau này có liên lạc được với cô chú không? Còn ông Ngoại và bà Trẻ ở ngoài Bắc ra sao?

- Sau đám ma Phong, Dung biệt tăm biệt tích, hoàn toàn đoạn tuyệt quá khứ. Không biết bây giờ trôi nổi nơi đâu.

Vào năm 1985, qua trung gian của người quen bên Pháp, mới có tin tức bên nhà. Gia cảnh ai cũng bần hàn, cơ cực. Cô Tuyết chết vì lao phổi năm 1980. Chú Phú đã mất việc từ sau tháng Tư, 1975. Chú lao lực mưu sinh, lại da diết buồn nên khô héo, già cỗi, lụ khụ. Chú dọn về căn nhà nhỏ, lụp xụp ở Xóm Mới, Gò Vấp. Tiền bán nhà giúp cuộc sống đỡ chật vật. Năm 1987, chú Phú cũng từ già cỗi đời. Trước đó, chú đã cố gắng ra Hải Phòng một lần, tìm ông Ngoại và đã gặp.

Chú kể căn nhà khang trang của ông Ngoại ở Hải Phòng cũng là nơi buôn bán lúc xưa, giờ đã dẹp đi và bị chia làm nhiều căn hộ cho người khác đến ở chung. Gia cảnh sa sút. Bà Trẻ hối hận đã nhẹ dạ nghe lời em trai, dụ dỗ ông Ngoại ở lại, để bây giờ lâm cảnh bế tắc khôn cùng.

Ông Ngoại ao ước có chiếc xe đạp, còn bà Trẻ ngại ngần, không dám xin xỏ điều gì. Bà Ngoại hiểu tình cảnh nên mỗi lần gửi quà cho ông Ngoại đều có phần của bà Trẻ.

Sau 20 năm hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ, Tổng thống Bill Clinton tuyên bố chính thức bình thường hóa quan hệ ngoại giao giữa Hoa Kỳ và Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam vào ngày 11 tháng 7 năm 1995. Liên lạc và tiếp tế gia đình được dễ dàng và nhanh chóng hơn nhưng ông Ngoại và bà Trẻ đều không còn nữa.

- Số phận của người dân nổi trôi theo mệnh nước. Nước mất nhà tan. Biết bao người đã chết trong loạn lạc khi di tản, ngoài biển khơi. Chúng ta may mắn còn sống và có nhau. Hãy vui sống và ráng tu sửa biệt nghiệp nhé em!

- Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Làm sao mà không ngậm ngùi, không đau xót cho những người thân yêu xấu số! Nhất là Phong! Vẫn có sự lưu luyến chưa quên được.

Lộc ôm ghì vợ.

- Nếu duyên chưa dứt thì sẽ gặp lại nhau kiếp sau. Như vợ chồng mình sẽ tiếp tục trong muôn kiếp. Phải không em?

Nguyễn Phương Thúy

The Operation Lam Son 719 seen the largest air helicopter assaults ever carried out during the war in South East Asia from the part of the Americans. These airborne operations took place against an entrenched enemy equipped with tanks and a huge number of anti-aircraft guns. By consequences the losses were extremely heavy, with 109 helicopters shot down after a month of combat and over 600 others damaged. The wreckages of a US Army OH-6 and an USMC CH-53 were seen on a hill just south of Tchepone in March 1971 after they were brought down by a North Vietnamese 37mm battery. (Photo credit: Albert Grandolini Collection)

Nguồn:

- 1) <https://kienthuc.net.vn/o-to-xe-may/soi-loat-oto-hang-sang-tai-viet-nam-nhung-nam-50-1019191.html#p-1>
- 2) https://vi.wikipedia.org/wiki/Binh_ch%E1%BB%A7ng_Nh%E1%BA%A3y_d%C3%B9_Vi%E1%BB%87t_Nam_C%E1%BB%99ng_h%C3%B2a#T%C6%B0%E1%BB%9Bng_l%C3%A3nh_xu%E1%BA%A5t_th%C3%A2n_t%E1%BB%AB_binh_ch%E1%BB%A7ng
- 3) <https://vietbao.com/a312190/my-muon-vnch-hy-sinh-den-nguoi-linh-cuoi-cung-trong-cuoc-hanh-quan-ha-lao-1971->
https://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%BA%BFn_d%E1%BB%8Bch_Lam_S%C6%A1n_719
<https://nghiencuulichsu.com/2016/04/26/ha-lao-noi-nguoi-linh-khong-ve/>
- 4) <https://thuvienhoasen.org/a9698/luat-nghiep-qua-biet-nghiep-va-cong-nghiep>

ĐỜI EM LÀ CHUỖI NGÀY SẴU

*Trách anh vội vã một chiều
Im lìm đáy huyết, không điều trời trần
Lời nguyện trao một đêm trăng
Sao em chút vội khăn tang trên đầu?*

*Đời em là chuỗi ngày sẫu
Ngậm ngùi khóc mãi tình đầu dở dang
Chiến tranh chia cách đôi đường
Tình buồn như lá thu vàng rớt rơi.*

*Dậy đi anh, nói một lời
Để em chờ đợi cả đời trầm luân?
Yêu em khao khát một lần
Thân hẳn chứng tích, cõi trần u mê.*

*Nhớ em, anh hãy tìm về
Người xưa, lối cũ, trăng thề còn đây
Đêm nay, em đợi vòng tay
Nồng nàn, siết chặt hình hài thân yêu.*

*Mất anh, em mãi cô liêu
Tâm tư nặng trĩu bao điều xót xa
Niềm đau quấn chặt không tha
Kiếp sau xin được tìm hòa nhịp yêu.*

*Nguyễn Phương Thúy
11/14/2022*